

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 6 Φεβρουαρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ. 227 — Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΤΟ ΟΠΛΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ

Ὁ χριστιανὸς μετέχων ἐνεργῶς ὡς πολίτης εἰς τὴν κοινωνίαν, ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτῆς ἀνύψωσιν. Ἡ ἐργασία αὕτη δὲν εἶναι μόνον ἀρνητικὴ, ἀλλὰ εἶναι καὶ θετικὴ, δηλαδὴ ὁ χριστιανὸς δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντά του ὡς πολίτου, νὰ εἶναι εὐορκὸς καὶ πειθαρχικὸς στρατιώτης, νὰ σέβηται τοὺς νόμους κ.τ.λ. καλεῖται νὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ διὰ τὴν ποιότητα τῶν ἀρχόντων του. Εἰς τοῦτο πρέπει νὰ κατευθύνηται ἀπὸ τὰς ἐξῆς σκέψεις. Ὁ ἐνάρετος ἀρχὼν εἶναι εὐλογία Θεοῦ· εἶναι παράγων προόδου καὶ ἐπιτυχίας. Ὁ ἀρχὼν, ὁ ὁποῖος κατευθύνει τὸ ἔργον του ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀθανάτων καὶ ἀναλλοιώτων ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅπως δὴ ποτε θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν πολιτείαν τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸν τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου, διότι τότε ἡ πολιτεία ὡς σύνολον ἀπὸ τοῦ ἀρχοντοῦς της μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου της θὰ ρυθμίζουσι τὴν ζωὴν των, ὅπως θέλῃ ὁ Κύριος. Σελίδες ἑνδοξοῦ τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους μας εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμέναι μὲ τὴν διακυβέρνησιν του ὑπὸ χριστιανῶν καὶ ἁγίων ἀνδρῶν. Ἀρκούμεθα εἰς τὴν προβολὴν ἐνὸς μόνου παραδείγματος. Εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ ἐθνομάρτυρος Κυβερνήτου Καποδίστρια. Τὶ δὲν ὠφελήθη τὸ ἔθνος ἐκ τῆς ἁγίας καὶ κατὰ Χριστὸν διακυβερνήσεώς του!

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐνδιαφερθῇ ὁ χριστιανὸς διὰ τὴν ποιότητα τῶν ἀρχόντων του. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του αὐτὸ πρέπει νὰ προσλάβῃ τὴν μορφήν σοβαρᾶς περισυλλογῆς, ἀνυστάκτου ἀγῶνος. Διὰ νὰ τονίσωμεν τὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ θὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸν παράδειγμα. Ἐνας οἰκογενειάρχης, χωρικὸς εἰς ὀρεινὴν περιοχὴν τῆς πατρίδος μας γνωρίζει, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος ἀπειλεῖται ἡ ἀγροικία του ἀπὸ ἐπι-

δρομὴν πειναλέων λύκων. Αὐτὸ συμβαίνει καθ' ἕκαστον ἔτος. Τί θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ κάνῃ ὁ συνετὸς αὐτὸς οἰκογενειάρχης; Ἡ λογικὴ ὑπαγορεύει νὰ λάβῃ ὅλα τὰ προληπτικὰ μέτρα, ὥστε νὰ μὴ κάνῃ τὴν ἐμφάνισιν του εἰς τὴν αὐλὴν τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ θηρίον· θὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ νὰ τὸ ἀποβάλλῃ, διὰν θὰ ἔχη εἰσέλθῃ πλέον.

Αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ κάνῃ καὶ ὁ χριστιανὸς διὰ νὰ ἐμποδίσῃ εἰς τὴν πολιτείαν τὴν εἰσόδον ἐπικινδύνων θηρίων. Τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ θηρία διὰ τὴν πολιτείαν εἶναι ὁ Μασσονισμὸς καὶ ὁ ἄθλιος ὀλισμὸς. Διαθέτει δὲ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸ ὄπλον ἰσχυρὸν καὶ ἀκατανίκητον, τὴν ψήφον. Θὰ πρέπει ὁ χριστιανὸς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ ψήφος δὲν εἶναι δῶρον νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς φίλον, οὔτε συναλλαγματικὴ ἀξία νὰ ἐξαγοράσῃ ὀλικά ὀφέλη. Εἶναι ὄπλον ἱερὸν, τὸ ὁποῖον ἐξαπολυόμενον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ χριστιανοῦ πολίτου, δύναται ἢ νὰ συντρίψῃ, ἢ νὰ ἀνοικοδομήσῃ. Δὲν πρέπει λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἱερὸν ὄπλον νὰ τὸ προδώσῃ εἰς ἀντιχρίστους καὶ ἀρνησιθρήσκους ἀρχοντας.

Ὅλων τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων ἡ λύσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν σχέσιν τοῦ ἀρχοντος μὲ τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ὅλα τὰ ἐξαγγελώμενα προγράμματα εἶναι νεφύδρια ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενα, καὶ πομφόλυγες διαρρηγνύμεναι. Δὲν πρέπει λοιπὸν τὰ προγράμματα αὐτὰ νὰ ἐπηρεάσουν τὸν χριστιανὸν πολίτην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπερτάτου καθήκοντος τῆς ψηφοφορίας.

Πῶς θὰ πρέπει νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ὁ χριστιανός; Ἀφοῦ ἐπικαλεσθῇ τὸν φωτισμὸν τοῦ Θεοῦ, θὰ πρέπει νὰ λάβῃ ὅπ' ὀψιν τοῦ μόνου τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ φρόνημα τοῦ ὑποψηφίου. Κάνει θλιβεράν ἐντύπωσιν εἰς τὸν γράφοντα ἡ ἐξῆς διαπίστωσις. Αἱ τουρ-

καιὰ μειονότητες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας ποτὲ δὲν ἀναδεικνύουν χριστιανοὺς βουλευτάς: ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΘΩΜΑΝΟΥΣ, ἔστω καὶ ἐὰν ὑπάρχουν τοῦρκοι κατὰ τὴν ἐθνικότητα, ἀλλὰ χριστιανοὶ κατὰ τὸ θρήσκευμα ὑποψήφιοι. Μόνον οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι ἀναδεικνύουν ὡς ἄρχοντάς τω, ὄχι ἀπλῶς ἑτεροθρήσκους, ἀλλὰ τελείως ἀθρήσκους ἀνθρώπους, μασσόνους καὶ κομμουνιστάς.

Ἡ στήλη αὐτή, ὄργανον ἐπίσημον τοῦ διεξαγομένου ἀγῶνος τῶν Γ.Θ.Χ. ὅπως οὗτος, οὕτω καὶ αὕτη δὲν πολιτεύεται, οὔτε ὑποστηρίζει ὠρισμένους ὑποψηφίους οὔτε χρηματοδοτεῖται ἀπὸ ὠρισμένους κύκλους. Εἶναι ἐλευθέραι καὶ φιλοδοξεῖ νὰ παραμένῃ ὁ ἀγρυπνος φύλαξ τοῦ γνησίου Ἑθνικοῦ πολιτισμοῦ μας, ποὺ στηρίζεται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἰς τὰς ὡραίας παραδόσεις τῶν Πατέρων. Ἐλπίζει κάποτε νὰ τῆς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ὑποδείξῃ ὄχι ὑποψηφίους, ζώντας μόνον τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν εἰς τοὺς ἐξώστας τῶν ἐκλογικῶν κέντρων καὶ ἀποθνήσκοντας τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς ἀθλίας σκοπιμότητας τῶν κομματικῶν ἐπιδιώξεων, ἀλλὰ νὰ ὑποδείξῃ θερμοὺς ἀγωνιστάς διατεθειμένους νὰ πολεμήσωσι παντοῦ καὶ ὑπὸ παντοίας συνθήκας. Πάντως ἐπὶ τοῦ παρόντος συνιστᾷ σύνεσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὥστε νὰ σκεφθῶσιν ὅτι τὸ πραγματικὸν συμφέρον τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκεται ΜΟΝΟΝ εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον τῶν ὑποψηφίων καὶ ὄχι εἰς τοὺς λόγους τῶν.

Εἰδικώτερον δὲ ἡμεῖς, οἱ ἀγωνιζόμενοι, οἱ ὀβριζόμενοι, οἱ ταλαιπωρούμενοι, πρέπει νὰ προσέξωμεν· διότι ΟΥΔΕΙΣ ΜΑΣ ΕΒΟΗΘΗΣΕΝ εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα, διὰ τῆς σθεναρᾶς καὶ ὑψηλόφρονος καταδίκης τοῦ καθ' ἡμῶν διωγμοῦ.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ

Τὸ 1956 εἶναι καὶ τὸ ἔτος ποὺ ἀποδεικνύει τὴν τελείαν ἀδιαφορίαν τῆς «Κρατοῦσης Ἐκκλησίας», πρὸς τοὺς θελοὺς καὶ ἱεροὺς κανόνας. Πάσχα 6 Μαΐου.

Οἱ ὑπὸ σοφῶν καὶ ἁγίων Πατέρων θεσπισθέντες πασχάλιοι πίνακες τοποθετοῦν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν ἡμερομηνιῶν 22 Μαρτίου καὶ 25 Ἀπριλίου. Ἡμερομηνίαν κατωτέραν ἢ ἀνωτέραν τῶν προσδιορισθέντων ὁρίων δὲν ἐσημείωσαν.

Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ αὐτοῦ τοῦ Πασχαλίου κύκλου ἐκανόνισαν καὶ τὰς διαφόρους νηστείας τοῦ χριστιανικοῦ ἑορτολογίου. Μία δὲ τοιαύτη νηστεία, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια κυμαίνεται ἐκ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα εἶναι καὶ ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ νηστεία αὕτη δὲν ἔχει καθιερωθῇ σιωπηρῶς ἐν τῇ πράξει τῆς ἐκκλησίας. *ἔχει νομοθετηθῇ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν ταῖς Διαταγαῖς αὐτῶν.*

Ἀναδιφύοντες τὸ ἐγκόλπιον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἱ.

Συνόδου διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1956, βλέπομεν, ὅτι ἐνῶ διὰ τὰς ἄλλας νηστείας σημειοῖ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν διὰ τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων οὐδεμίαν ἡμέραν ἐνάρξεως ἀναφέρει. Διατί; ὁ λόγος εἶναι προφανής. Μὲ Πάσχα, πλῆττον τὴν 6ην Μαΐου, ἢ ἐκ τοῦ Πασχαλίου κύκλου ἐξαρτωμένη Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, μετὰ τὴν ὁποίαν ἄρχεται κανονικῶς ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, συμπέπτει τὴν 1ην Ἰουλίου ὁπότε δὲν περισσεύη οὔτε μία ἡμέρα νηστείας.

Ἐν τῷ Ε. βιβλίῳ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν ἀναφέρονται, μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Μετὰ τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταλύσατε ἑβδομάδα μίαν καὶ μετ' αὐτὴν νηστεύσατε δίκαιον γὰρ εὐφρανθῆναι ἐπὶ τῇ τοῦ Θεοῦ δωρεᾷ καὶ νηστεῦσαι μετὰ τὴν ἀνεσιν».

Δι' αὐτὸ καὶ ἀφελέστερον ἐκφραζόμενος ὁ ὑπὸ τοῦ Οἴκου Σαλιβέρου, ἐκδιδόμενος «συνέκδημος» ἀναφέρει ἐν τῷ οἰκείῳ χωρίῳ «κατὰ τὸ 1956 ἡμέραι νηστείας Ἁγίων Ἀποστόλων Ο». —μηδέν. Ἐξ ἀφορμῆς λοιπὸν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας προκύπτουν ζητήματα πρακτικά, τυπικὰ καὶ κανονικά.

Καταργεῖται μία νηστεία! Δὲν πειράζει θὰ ἀπαντήσουν ἴσως οἱ «προσδευτικοί». Εἶναι ἀναχρονισμὸς ἡ νηστεία. «Καρδίαν καθαρὰν» διατάσσει ὁ Θεός. Νὰ καταργηθῇ ἡ νηστεία ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν τῶν ἀσεβῶν εἶναι σύμπτωμα θλιβερόν μὲν, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ἀνεκτόν. Νὰ καταργεῖται ὅμως ἐπισήμως ὑπὸ μίαις «Ἐκκλησίας» ἐχούσης ὑποχρέωσιν τὴν διαφύλαξιν καὶ περιφρούρησιν τῶν θεσμῶν, παραδόσεων, διατάξεων καὶ λοιπῶν στοιχείων, ποὺ συνθέτουν τὴν ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας, αὐτὸ εἶναι ἐγκληματικὴ προδοσία!

Ἐὰν οἱ ἀσεβεῖς δικαιολογήσουν τὴν κατάργησιν μίαις νηστείας μὲ τὸ «δὲν πειράζει», τὸ γεγονὸς αὐτὸ πῶς θὰ τὸ δικαιολογήσουν οἱ βαρύτιμοι «Σεβασμιώτατοι» οἱ ἔχοντες, κατὰ τεκμήριον τοῦλάχιστον, «μόρφωσιν εὐσεβείας»;

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς καταργήσεως τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀνακύπτει αὐτομάτως καὶ κανονικὸν πρόβλημα, ἐφ' ὅσον ἡ νηστεία ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχει θεσπισθῇ διὰ ἀποστολικῶν διαταγῶν, ἐπιβάλλεται καὶ διὰ κανόνος, ἢ ἀθέτησις τοῦ ὁποίου καθιστᾷ ἔνοχον τὸν ἀθετοῦντα, ὅταν μάλιστα ὁ ἀθετῶν δὲν εἶναι ἰδιότης ἀλλ' «Ἐκκλησία» ὁλόκληρος! (1)

Ἀπευθυνόμεθα λοιπὸν εἰς ὅλους τοὺς παράγοντας τῆς «Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας», καὶ μὲ ἰδιαίτερον σεβασμὸν πρὸς τὸν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεο(ν)ίκην κ. Παντελεήμονα, οὗτινος ἡ ἐπιστολὴ κοσμεῖ τὰ ἀρχεῖά μας· οἱ δὲ χαρακτηρισμοὶ (φαρισαῖοι κ.τ.λ.), ὡς χαρακτηρισμοὶ Ἱεράρχου μᾶς τιμοῦν, ἐρωτῶντες αὐτοὺς συγκεκριμένως: Πρέπει νὰ

(1) «Εἴτις τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν καὶ φυλάσσομένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραδίδει ἀνάθεμα ἑστὼς» (ΙΘ. ἐν Γάγγρᾳ) τοιοῦτον ἐπεκύρωσεν ἡ ΣΤ. Οἰκουμένη Σύνοδος, διὰ τοῦ Βου αὐτῆς κανόνος, προσδῶσασα εἰς αὐτὸν Οἰκουμενικὸν κύρος.

τηρῶνται οἱ κανόνες τῆς ἐκκλησίας, ναὶ ἢ ὄχι; Ἀποτελοῦν οὐσιώδη στοιχεῖα διὰ τὴν ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ κανόνες, ναὶ ἢ ὄχι;

Ἰσχύει δι' ὅλους ἀνεξαίρετως ὁ κανὼν «εἴ- τις πᾶσαν παράδοσιν ἔγγρ' ἰφον ἢ ἄγραφον ἄθε- τεῖ· ἀνάθεμα ἔστω»; (τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου).

Δὲν γνωρίζομεν, ἐὰν θὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς ἀπαντήσωσιν, οἱ βεβαρυμένοι ἀπὸ τὰς γνώσεις καὶ τὴν ἀλλαζονεῖαν πρίγκητες.

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὸν λαόν, τὸν κύριον καὶ οὐσιώδη φορέα τῆς Ὁρθοδοξίας. εἰς αὐτὸν τὸν λαόν, τοῦ ὁποῦ ἡ εὐσέβεια εἶναι ἀπείρως εἰλικρινεστέρᾳ ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν τῶν ἐχόντων μὲν μόρφωσιν εὐσεβείας, ἡρνημένων ὅμως τὴν δύναμιν αὐτῆς· εἰς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀδιάφορος, παρὰ τὰς συνεχιζόμενας πράξεις προδοσίας ἐκ μέρους τῶν ταχθέντων φρουρῶν, καὶ λέγομεν.

Οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν αἰώνιον καὶ ἀκατάλυτον κύρος. Ἡ τήρησις τῶν εἶναι ὑποχρεωτική. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀνακύπτει μὲν, ὡς ἀπὸ πλουσίας καλλιρροῦς πηγῆς ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, διαμορφοῦται ὅμως διὰ μέσου τῶν αἰώ- νων ὑπὸ Συνόδων τοπικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν, φρουρουσῶν τὸν Χριστιανισμὸν διὰ τῶν κανό- νων καὶ ἀποφάσεων αὐτῶν.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ

Ὁ Μοναχισμὸς εἶναι προῖον τοῦ ἡθικοῦ πνεύ- ματος τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὁποῖον διεγείρει πα- ρὰ τισιν ἀνθρώποις τὸν πόθον, πρὸς ὑψηλότεραν τελειότητα. Τοῦτο ὅμως δὲν φέρει καθ' ἑαυτὸ τὸν χαρακτήρα τῆς ἀναγκαιότητος. Λόγι· Ὁ μὲν Κλῆ- ρος, ἄνευ τοῦ ὁποῦ δὲν δύναται νὰ νοηθῇ Χρι- στιανισμὸς, εἶναι ἴδρυμα θεοῦ δικαίου· ὁ δὲ Μο- ναχισμὸς δὲν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ δικαίου τούτου· διὰ τοῦτο καὶ δὲν φέρει ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν χαρακτήρα τῆς ἀναγκαιότητος, καθάπερ ὁ Κλῆρος.

Ὁ Μοναχισμὸς φέρει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸν χα- ρακτήρα τοῦ συνδέσμου ἀνδρῶν οἵτινες ἐπὶ τῇ βά- σει ὁρισμένων κανόνων ὀφείλουσι νὰ ἀφιερῶσι τῷ Θεῷ ὅλον αὐτῶν τὸν βίον καὶ νὰ ἐργάζωνται πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῆς Ἐκκλησίας παρέχοντες ἑαυτοὺς ὑπὸ δαίμονα χριστιανικῶν ἀρετῶν. Ὁ Μοναχισμὸς ἔχει καὶ κατὰ τοῦτο σημασίαν καὶ σπουδαιότητα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι: *Μοναχοὶ πάλαι τε καὶ νῦν κα- λοῦνται εἰς θύσια ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.*

Ὁ Μοναχισμὸς ἀνεπτύχθη κατὰ μικρὸν καὶ βαθ- μηδόν. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις τῆς Ἐκκλησίας πολλοὶ εὐσεβεῖς ἄνδρες ὅπως ἀφιερῶσιν ἑαυτοὺς ἀποκλειστικῶς τῇ λατρείᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ τύχῃ τῆς αἰωνίου μακαριότητος, περιεφρόνουν τελείως τὰ γῆινα ἀγαθὰ, ἀπέχοντες ἀπὸ παντός ὅ, τι ἡδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ τὸ τε πνεῦμα καὶ τὴν τᾶσιν αὐτῶν πρὸς τὸν ὁποῖον προέθεντο σκοπὸν καὶ τέλος, ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν μη- δὲ ἀπαρνούμενοι ἄτερ κοινωνία τε καὶ ἐκκλησία ἀ- νέθετον αὐτοῖς καθήκοντα καὶ ὑπηρεσίας.

Ὅταν ὅμως οἱ χριστιανικοὶ διωγμοὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Γ' ἑκατονταετηρίδα, ἔλαβον μεγάλας διαστά-

σεις, ἡγαγκάζοντο πολλοὶ χριστιανοί, εὐσεβείας καὶ πίστεως ἔμπλεοι, νὰ ἀναχωρήσωσιν εἰς τὰς ἐρήμους καὶ τὰ ὄρη, ἵνα ἀπομεμονωμένοι τοῦ κόσμου καὶ ἀπηλλαγμένοι τῶν κοσμικῶν περισπασμῶν καὶ φρον- τίδων δύνωνται ἐκεῖ μετὰ μεγαλειότητος ἐλευθερίας νὰ ἀσκῶσιν ἔργα εὐσεβείας, καὶ εὐκολώτερον νὰ ἀπο- τρέπωσι τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κόσμου, μὴ διανοοῦμε- νοι πλέον ἵνα ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοι- νωνίαν. *Παῦλος ὁ Θηβαῖος, Ἀντώνιος καὶ Πα- χώμιος; οἱ Μεγάλοι, Ἰλαρίων καὶ Μανάριος ὁ Αἰγύπτιος (340—390)* προεξάρχουσιν ἐκ πάν- των ὅσοι ἡσπάσθησαν τὸν ἐρημιτικὸν Μοναστικὸν βίον, καὶ δικαίως οὗτοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἱδρυταὶ τοῦ βίου αὐτοῦ.

Περὶ τοὺς μοναστάς τούτους γενομένους γνω- στοὺς ἐπὶ ἀγιότητι βίου, πολὺ συντόμως συνηθοί- σθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνδρες, τὸν αὐτὸν βίον προθέμενοι, ὥστε ἐπὶ Παχωμίου τοῦ Μεγάλου ὁ ἀ- ριθμὸς αὐτῶν ἀνήρχετο εἰς πολλὰς χιλιάδας· ἔνεκα δὲ τοῦ ἐρημιτικοῦ βίου αὐτῶν ἐκαλοῦντο Ἀναχω- ρηταί, Ἐρημίται, Μοναχοὶ καὶ Καλόγηροι· διὰ δὲ τὸν τρόπον τοῦ βίου ἐκαλοῦντο Ἀσκηταί.

Παχώμιος ὁ Μέγας συνήγαγε πρῶτος ἐν Αἰγύ- πτῳ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀναχωρητῶν καὶ ἀσκητῶν τού- των κατὰ ομάδας εἰς κοινὸν βίον· ὅθεν καὶ ἐκλήθη- σαν οὗτοι κοινοβίται ἢ κοινοβιᾶται, ἢ δὲ κατοικία αὐτῶν κοινόβιον.

Τοιαῦτα Κοινόβια ἱδρύθησαν μετ' οὗ πολὺ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις τῆς Ἀνατολῆς καλούμενα Μονα- στῆρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων συνεβίου πολλὰς πολ- λαὶ ἑκατοντάδες Μοναχῶν· ἀπὸ δὲ τῆς Δ' ἑκατονταε- τηρίδος καὶ ἐντεῦθεν ἤρξαντο καὶ γυναῖκες ἀσπα- ζόμεναι τὸν Μοναχικὸν βίον, καὶ τούτων χάριν ἐκ- τίσθησαν τὰ γυναικεῖα Μοναστήρια. Κανονισμοὺς περὶ τοῦ Μοναχικοῦ βίου ἔγραψαν ὁ Μέγας Πα- χώμιος, καὶ κατόπιν ὁ Μέγας Βασίλειος· ἐν ὕστερω- τέροις δὲ πως χρόνοις καὶ ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης· βάσει δὲ τῶν Κανονισμῶν τούτων διέπονται μέχρι σήμερον τὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τά- ξεως τηροῦνται ἱερὰ Μοναστήρια.

Κατὰ τοὺς κανονισμοὺς λοιπὸν τούτους, καὶ κα- τὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, ὁ κατ' αὐτοὺς καὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν ὀριζομένης δοκιμασίας γενόμενος Μοναχός, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κοσμικὸν βίον· ἐπανερχόμενος δὲ τυχὸν καὶ μένων ἀ- μετανόητος καὶ ἀδιόρθωτος ἀναθεματίζεται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπαγορεύεται ἢ ἐν τῷ Ναῷ εὐ- σοδοσεῖς αὐτόν, κατὰ τὸν Δ' καὶ ΙΣΤ' Κανόνα τῆς 4ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸν 34ον Κανόνα τοῦ Ἀγίου Νικηφόρου καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον ἀναγράφον τὰ ἑξῆς:

«Ὁ γάμος τοῦ Μοναχοῦ ἢ τῆς Μοναχῆς θεωρεῖται οὐχὶ ὡς γάμος ἄλλ' ὡς πορνεία. Διὰ τοῦτο, ἐφ' ὅσον ὁ γάμος δὲν διαλύεται, δὲν δύνα- νται οἱ τοιοῦτοι νὰ εἰσέλθωσιν ἐν τῷ ναῷ· ἀλλὰ διατελοῦσιν ἀφωρισμένοι ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Ἐὰν δὲ ἀποθάνωσιν ἀμετανόητοι, δὲν κηδεύονται ἐκκλησιαστικῶς, οὐδὲ τελοῦνται ἐπ' αὐτοῖς ἐπικλήσεις τελεταὶ ἅτε οὖσιν ἀπεξενωμέ- νοις χριστιανοῖς».

(Ἐκκλησ. Δίκαιον Ν. Μίλας σελ. 947)

ΥΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΞΙΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 223)12—12—55 ἡμέτερον περιοδικὸν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν 4ην σελίδα ἀρθροῖδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀρχιερεῖς καὶ Ραββίνοι. Συμπροσεν-χόμενοι». Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀρθροῖδιον δὲν ἦτο βεβαίως ἀποκύημα φαντασίας ἀλλ' ἐστῆριζετο ἐπὶ σχετικῆς εἰδήσεως τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος Θεσ)νίκης «Μακεδονία» (22—11—55). Ἐκ τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς ἐλήφθη καὶ ἡ παρατεθείσα καὶ παρατεθειμένη πάλιν φωτογραφία.

Ὁ ἔλεγχος διήρκει τὴν μῆνιν τοῦ ἐλεγχόμενου Μητροπολίτου Θεσ)νίκης κ. Πατελεήμονος, ὅστις ἀπῆλθε διὰ δικαίων διὰ τῆς ἀπὸ 4)1)56 ἐπιστολῆς του. Εἰς αὐτὴν ἀπηγγέλαμεν διὰ τῆς ἡμετέρας ὑπ' ἀρ. 311)14—1—56, Μὴ ἐκνομοποιεῖς ὅπως, δι' ἀναγκαιότητος μᾶς ἀπέστειλε τὴν ἀπὸ 1—2—56 ἐτέραν τοιαύτην, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς ἀπειλεῖ, ὅτι «τὸ ζήτημα θὰ λάβῃ κατ' ἀνάγκην τὴν κατὰ τὸν περὶ τύπου Νόμον δικαίαν ὁδόν».

Ἀνεξαρτήτως τῶν προθέσεων καὶ ἀπειλῶν τοῦ Πατριωτάτου καὶ ἐνδιαφερόμενοι κυρίως διὰ τὴν ἀδέκαστον κρίσιν τοῦ λαοῦ παραθέτομεν τὴν διαμειφθεῖσαν ἀλληλογραφίαν ἐπαναδημοσιεύοντες καὶ τὴν σχετικὴν φωτογραφίαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

Θεσσαλονίκης

Ἀριθ. πρωτ. 16

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 4ῃ Ἰανουαρίου 1956

Πρὸς τὴν

«ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Νίκης ἀρ. 33

ΑΘΗΝΑΣ

Δὲν ἐκπλήττομαι διὰ τὸν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 223 φύλλῳ τοῦ λήξαντος μηνὸς ὑμέτερον κατ' ἐμοῦ φαινομένον διότι ἐνός κακοῦ δοθέντος, μύρια

ἐπονται. Ὁ Κύριος ἄς κρίνῃ μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ.

Ὁ Ἀγιασμός ἐτελέσθη εἰς ὑπαιθρον χώρον, χάριν τῶν ὑπερεκατὸν νέων καταστημάτων τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Θεσσαλονίκης.

Ὁ Ραββίνος, προσελθὼν χάριν κατατημάτων τινῶν, ἀνηκόντων εἰς Ἑβραίους, οὐδόλως ἀνεμείχθη εἰς τὰ ἡμέτερα καὶ μόνον ἀνέπεμψε δέξιν ὑπὲρ τῶν Ἑβραϊκῶν καταστημάτων, ἐν εἰδικῶς καθωρισμένῳ διὰ τοὺς Ἑβραίους χώρῳ εἰς ἱκανὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν καὶ ἀφ' οὗ ἔληξεν ἡ ἡμετέρα Ἱεροτελεστία καὶ ἡμεῖς ἐξεδύθημεν τὰ ἱερὰ ἡμῶν ἄμφια, χωρὶς οὐδόλως νὰ κινηθῶμεν ἐκ τῆς θέσεως ἡμῶν. Ἡ φωτογραφία, τὴν ὁποίαν κακοποιῶς ἐπικαλεῖσθε, οὐδεμίαν συμπροσενχὴν ἐμφανίζει, διότι οὐδὲν τοιοῦτον ἐγένετο, ὁλόκληρος δὲ δρόμος ἐχώριζε τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τῶν ἀπλῶς παρισταμένων Ἑβραίων.

Ἄν ἡ φωτογραφία ἐμφανίζῃ τὸν Ραββῖνον πλησίον ἡμῶν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλήφθη ἡ φωτογραφία. Καὶ οἱ μὲν δημοσιογράφοι οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι Θεολόγοι οὔτε «Παλαιομερολογῖται» διὰ νὰ τὰ γνωρίζουν ὅλα, δὲν ἐγκλημάτησαν, ἂν δὲν διετύπωσαν ἀκριβῶς τὰ λαβόντα χώραν. Ἡ εὐθύνη ὅμως ὑμῶν, διὰ τὴν φαινομένην ἀπὸ μέρους ὑμῶν ἐκμετάλλευσιν ἐνὸς δημοσιογραφικοῦ λάθους, ὀφειλομένου εἰς ἄγνοιαν εἶναι μεγίστη καὶ βαρυτάτη. Διότι ἐγγίζουσι τὴν βλασφημίαν τὰ ὑφ' ὑμῶν ἀποτολμηθέντα καὶ ἔχειτε διὰ τοῦτο κατηγοροῦν ὑμῶν αὐτὸν τὸν Κύριον μετ' ἀγανακτήσεως καὶ δικαίας ἀδυστήρητης κατηγοροῦντα τοὺς τοιοῦτους φαινομένους. Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον κατ' ὅσον ὁ ὑφ' ὑμῶν ἐξυβρισθεὶς Μητρο-

πολίτης εἶναι ἴσως γνωστός, ἀνὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, οὐχὶ «ὡς συνεπὴς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, καθ' ὃ οἱ κανόνες εἶναι ἀπηρεχαιώμενοι» ὡς ὑμεῖς συκοφαντεῖτε αὐτόν, ἀλλ' ὡς πιστὸς τηρητὴς τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ὁρθοδόξων πατρικῶν παραδόσεων. Ὡς πρὸς τὸ κατὰ πόσον ὑμεῖς τηρεῖτε τοὺς ἱεροὺς κινόντας καὶ ἱστασθε ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ κανονικότητι, μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἔναντι ὑμῶν στάσις καὶ αὐτῶν τῶν ἔχουσιν εἰσεῖναι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἀναμένω τὴν κατὰ τὸν Νόμον, ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ διόρθωσιν τοῦ κατ' ἐμοῦ ἀδικήματος.

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς τοῦ Παναγιώτου ἐστάλη ἡ ἀνέκδοτος ἀπάντησις.

Ἀριθ. Πρωτ. 311

Ἀθῆναι 14 Ἰανουαρίου 1956

Πρὸς

τὸν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονα τὸν προσήκοντα ἀπονέμετον σεβασμόν

Εἰς Θεσσαλονικίην

Παναγιώτατε,

Σήμερον μόλις ἐκομισάμεθα τὸ ὑπ' ἀριθμ. 16 καὶ ἡμερομηνίαν 4 Ἰανουαρίου 1956—κατὰ τὸ νέον πάντως ἡμερολόγιον—ἔγγραφον Ὑμῶν, τοῦ ὁποῦ το περιεχόμενον μετὰ προσοχῆς διεξήλθομεν καὶ καλῶς ἐσημειώσαμεν· ἦκοντος δ' εἰς ἀπάντησιν βεβαιούμεν τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα· δι: οὐδεμίαν διάθεσιν εἶχον ἐνα μνησθῶμεν τοῦ ὀνόματος Αὐτῆς—ἐὰν μὴ παρέχε τὴν ἀφορμὴν ἡ ἐφημερίς «Μακεδονία» τῆς 22—11—55 δημοσιεύσασα ἐν τῇ προτελευταίᾳ σελίδι αὐτῆς φωτογραφίαν παριστάσαν τὸν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης φέροντα τὸ ὁμοφόριον καὶ τὰ λοιπὰ Ἀρχιερατικὰ διάσημά Του, περιστοιχιζόμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἱεροφροούντων κληρικῶν Του, παραπλῆρως τῶν ὁποίων ἱστατο μετ' εὐλαβείας!!! ὁ Ἀρχιεραββίνος Θεσσαλονίκης σοφολογιώτατος κ. Σαμπετάι, καὶ κάτωθεν τῆς φωτογραφίας ἡ λεζάντα ἔγραφεν δι: «Τὸν ἁγισμὸν ΕΤΕΛΕΞΑΝ ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, καὶ ὁ σοφολογιώτατος Ραββίνος κ. Σαμπετάι».

Τὸ τοιοῦτον, κατὰ πάντα δίκαιον λόγον, ἐξήγειρεν ὄχι μόνον ἡμῶν τὴν συνείδησιν, ἀλλὰ, νομίζομεν, καὶ παντὸς ἄλλου ὀρθοδόξου χριστιανοῦ, ἔστω καὶ ψυχρῶς πῶς περὶ τὴν πίστιν διακειμένου, βλέποντος τὸν ἱεράρχην του συναγίζοντα μετὰ τῶν Σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ του. Τώρα ἐὰν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος φωτογραφία «δφείλῃται εἰς ἄγνοιαν καὶ δημοσιόγραφικὸν λάθος» ὡς γράφει εἰς τὸ ἔγγραφόν Της ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης, θὰ ἔπρεπεν Αὕτη νὰ στραφῇ κατὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς δημοσιεύσεως τὴν ἀτυχῇ φωτογραφίαν καὶ τῶν δημοσιογράφων τῶν κατὰ «ΛΑΘΟΣ» γραψάντων τὸ «ΕΤΕΛΕΞΑΝ» καὶ ὄχι ἐναντίον ἡμῶν τῶν ἀναδημοσιεύσαντων, καὶ ἀσφαλῶς μετὰ λύπης, τὴν φωτογραφίαν ἐμφανίζουσιν τὸν Ραββίνον ὄχι «εἰς ἱκανὴν ἀφ' Ὑμῶν ἀπόστασιν» οὐδὲ ἐν εἰδικῶς καθωρισμένῳ διὰ τοὺς Ἑβραίους χώρῳ» οὐδὲ «ὅτι ἐλήφθη ἡ φωτογραφία ὅταν αὕτη εἶχεν «ἐκδυθῇ τὰ ἱερά ἄμφιά της», ὡς

πάντα ταῦτα ἀναγράφει ἐν τῷ ἔγγραφῳ τῆς ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἐπιτιθεμένη καὶ ἀποκαλοῦσα κατ' ἐπανόληψιν «Φαρισσαίους» ἡμᾶς· φυσικὰ δὲ καὶ πάντας τοὺς ἔχοντας τὴν περιέργειαν νὰ πληροφροηθῶσι: πῶς ὁ εἰς ἱκανὴν ἀφ' Ὑμῶν ἀπόστασιν—ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἀσφαλῶς πεζοδρομίου—ἱστάμενος σοφολογιώτατος Ραββίνος Σαμπετάι—φαίνεται εἰς τὴν φωτογραφίαν πλησίον τῶν ἱεροφροεμένων ὀρθοδόξων Κληρικῶν; Καὶ πῶς ἀφοῦ ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, ὡς βεβαίως ὁ ἴδιος, εἶχεν ἐκδυθῇ τὰ ἱερά ἄμφιά Του, ἐμφανίζεται εἰς τὴν φωτογραφίαν περιβεβλημένος αὐτὰ καὶ ἱστάμενος ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ... μετ' εὐλαβείας ἱσταμένου Ἀρχιεραββίνου;

Ἐὰν ταῦτα, Παναγιώτατε, ἐθεωρήθησαν ἐξυβριστικὰ κατὰ τοῦ προσώπου Σας, ὡς γράφετε, εἴμεθα διατεθειμένοι—εὐχαρίστως μάλιστα—ἵνα δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ φύλλον ἡμῶν πρὸς ἐπανόρθωσιν, αὐτοῦσιον τὸ ἔγγραφον Ὑμῶν, σὺν τῇ δηλώσει, δι: παρὰ πόδας θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν παροῦσαν ἀπάντησιν μετὰ τῆς ἐπιμάχου φωτογραφίας, ὥστε νὰ συγκρίνῃ καὶ διακρίνῃ ἕκαστος τῶν ἀναγνωστῶν, καὶ ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τοῦτο.

Ἐὰν ἡμεῖς οἱ Παλαιοημερολογίται τηροῦμεν ἡ ὄχι, τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ ἱσταμέθα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ κανονικότητι, τὸ ὁποῖον ζήτημα θίγετε ἐν τῷ ἔγγραφῳ Σας, ἀπαντᾷ ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν 1924 ἐτῶν, θὰ βεβαιώσῃ δὲ καὶ ὁ Δίκαιος Κριτὴς ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἰωσαφάτ, ὅτε ἀσφαλῶς δὲν θὰ παρίστανται ἄλλοι μιτροφορεμένοι καὶ χρυσοφορεμένοι, ἔτεροι δὲ ρακοφορεμένοι καὶ ταυρονοχοφορῶντες, ἀλλὰ ΠΑΝΤΕΣ γυμνοὶ καὶ τετραχίλιστοι καὶ λόγον ἀποδίδοντες, ὄχι καθ' ἃ ὑπεσχέθησαν καὶ πομπῶδως διεκέρυττον ὡς τηροῦντες καὶ τηρήσαντες, ἀλλὰ καθ' ἃ πράγματι ἐτήρησαν καὶ ἐφύλαξαν.

Ἐπιθυμοῦντες ἵνα ἔχωμεν ἀπάντησιν ἐὰν ἐπιμένῃ ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ φύλλου ἡμῶν δημοσιεύσιν τοῦ ἔγγραφου Της, ταχυδρομοῦμεν τὴν παροῦσαν ἐπὶ συστάσει καὶ διατελοῦμεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Διὰ τὴν σύνταξιν τῆς «Φωνῆς»

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΠΑΤΙΣΤΑΤΟΣ

Δευτέρα Ἐπιστολὴ τοῦ Παναγιώτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἐν Θεσσαλονικίᾳ τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1956

Πρὸς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας»

Νίκης 33

Ἀ θ ῆ ν α ς

Ἡ πλήρης ὑπεκφυγῶν καὶ ἀδίκων συλλογισμῶν ἐπιστολὴ ὑμῶν μαρτυρεῖ παντελῇ ἔλλειψιν καλῆς πίστεως, ἐμμονὴν ὑμῶν καὶ μετὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς διαφοπιστικὴν ἐπιστολήν μου, εἰς ὅσα πρὸς δυσφήμισίν μου ἀδίκαια καὶ ψευδῆ καὶ ὑβριστικὰ ἐδημοσιεύσατε, ἔτι δὲ καὶ προσπάθειαν ὑμῶν, ὅπως μὴ τηρήσῃτε τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Νόμου.

Δὲν ἀξίζει καὶ δὲν ἐπιτρέπεται, ὅπως παρακολου-

θῆσω ὑμᾶς εἰς τὸν στρεψόδικον δρόμον τῆς ἐπιστολῆς ὑμῶν καὶ μόνον προστίθωμι ὅτι ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ὑπὸ τῶν δημοσιογράφων ὅτε ἐγὼ ἐτέλεον τὸν Ἀγιασμόν καὶ οὐδὲν στοιχεῖον παρέχει ὑμῖν εἰς τὸ νὰ μὲ συνοφαντήσητε ὅτι ἐγώ, τὴν ὥραν αὐτήν, «συμπεροσέυχομαι μὲ τὸν ἀλλόθρησκον Ραββῖνον». Τοιοῦτοι συλλογισμοὶ καὶ τοιαῦτα συμπεράσματα, ἀποκαλύπτουσιν εὐχερῶς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς διαθέσεις ὑμῶν καὶ οὐδόλως ἐξυπηρετοῦσιν ὑμᾶς ἀλλὰ μᾶλλον ἐκθέτουσιν ὑμᾶς καὶ ἐπιβαρύνουσιν ἔτι περισσότερο τὴν θέσιν ὑμῶν.

Ἄν καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ὑμῶν, δὲν πράξετε τὸ χριστιανικὸν καὶ κατὰ τὸν Νόμον καθήκον ὑμῶν, τὸ ζήτημα θὰ λάβῃ, κατ' ἀνάγκην, τὴν κατὰ τὸν περὶ τύπου Νόμον δικαίαν ὁδόν, ἀρκεῖ δὲ δι' ὅλα τὰ περαιτέρω ἡ ἐπιστολὴ ὑμῶν.

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Υ. Γ. Ποῦ τῆς ἐπιστολῆς μου εὗρίσκετε ὅτι ἐγὼ γράφω ὅτι ἡ «φωτογραφία ἐλήφθη ὅταν ἐγὼ εἶχον ἐκδυθῇ τὰ ἱερά μου ἄμφια»; καὶ πόθεν ὑμεῖς, ἐκ τῆς φωτογραφίας, ἐξάγετε ὅτι ὁ Μητροπολίτης «συναγιάζει μετὰ τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἱσταται ἐπέναντι ἀκριβῶς τοῦ Ραββίνου»; Ἐντροπή!!!

Ὑπογραφή δυσανάγνωστος

Τὴ διαφαίνεται καὶ τί προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω;

Α) Ὅτι ὁ Παναγιώτατος ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν του, μὴ ἀξιώσας ἡμᾶς (κατὰ χριστιανικώτατον προφανῶς τρόπον) οὐδ' αὐτῆς τῆς τυπικῆς ἐπιστολιμαίας καταικτιδῶς!! Ἀλλ' ἡμεῖς οὐδὲ κατ' ὅριν γνωρίζομεν τὸν Παναγιώτατον, ἀκούοντες κατὰ συνείδησιν οὐχὶ προσοπικῶν ἔλεγχον, ἀλλ' ἔλεγχον πράξεων καὶ γεγονότων, ἀντιθέτων πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν γραμμὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐάν τώρα φρονεῖ ὁ Παναγιώτατος, ὅτι ἐ τοιοῦτος ἔλεγχος συνιστᾷ «φωτισαῖσμόν» ὥς μὴ ἐλέγχον ἡ Παναγιότης Του οὐδέποτε οὐδὲν, ἐδαρεστούμενη εἰς τὰ πάντα καὶ θαυμάζουσα τὸ πάντα. Ἡμεῖς καὶ θὰ ἐλέγχωμεν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπαινώμεν, δαίμεις ἐκτελεῖται τὸ ἀγαθόν (πολλάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν μας ἐπαινέσαμεν πράξεις Ἀσχερέων τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας).

Β) Ἀπολέσας τὴν ψυχραιμίαν του ὁ Παναγιώτατος περιπίπτει εἰς ἀντιφάσεις. Εἰς τὴν ἀπὸ 1)156 ἐπιστολὴν του γράφει «ἂν» οὐ ἔληξεν ἡ ἡμετέρα λογοτελευστία καὶ ἡμεῖς ἐξεδύθημεν τὰ ἱερά ἡμῶν ἄμφια» εἰς ὑστερογράφον δὲ τῆς ἀπὸ 1)256 ἐπιστολῆς του ἐκτελεῖται γράφων «ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς μου εὗρίσκετε, ὅτι ἐγὼ γράφω, ὅτι «ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ὅταν ἐγὼ εἶχον ἐκδυθῇ τὰ ἱερά μου ἄμφια»;

Γ) Ἡμεῖς ἐσχηματίζομεν τὸν ἔλεγχόν μας ἐπὶ τῆς ἀδιαφύκτου φωτογραφίας, παρεστῶσης, ὥς παρεστῆ, τὸ γεγονός καὶ ἐπὶ τῆς σχετικῆς τῆς ἐφημερίδος εἰδήσεως. Διὰ τοῦτο ὁ Παναγιώτατος δὲν ἀπέστειλεν ἅμα τῇ ἀτυχεῖ δημοσιεύσει, δηλώσιν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Μακεδονία» ἀποκαθιστάσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ δηλοῦσαν, ὅτι ἡ φωτογραφία ἐλήφθη εἰς ἐλεύθερον χώρον, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ (ἐκ τῆς ἐρώτητος τῆς τελευτῆς) τὴν παρουσίαν ἐτεροθρήσκου κληρικοῦ; Μία τοιαύτη δηλώσις καὶ εἰς ἡμᾶς θὰ ἦτο ἐμπρακτὸς ἀπόδειξις τοῦ ἀνευθύνου τοῦ Παναγιωτάτου.

Ἐφ' ὅσον ὁμοῦς ἡ φωτογραφία βοᾷ καὶ κρᾶζει, ἡ εὐθυσία τῆς ἐφημερίδος ἐπεξηγεῖ καὶ διαβεβαίωσι, καὶ ὁ Παναγιώτατος οὐδόλως ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ἐφημερίδα, τὴν διασαλπύσαν τὰ γεγονότα, διὰ τὸ πνευματικὸς αὐτὸς τοῦ ἐλέγχου μας νὰ σιγήσῃ;

Δ) Καὶ μία ἐπεξηγήσις. Γράφει ὁ Παναγιώτατος ἐν «συνοφαντοῦμέν», ἢ συνοφαντῶν δὲ, ὥς ἀδίκημα κατὰ τῆς τιμῆς, δὲν ἐπικαλεῖται γραπτὰ καὶ ἀδιάφραστα κριτήρια, (καὶ δὴ φωτογραφίας), ἀλλὰ διασαλπύει

φῆμας ἀστηρικτοὺς καὶ ἀβασανιστοὺς. Δὲν συνοφαντοῦμεν. Ἐλέγχωμεν.

Ε) Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ Παναγιώτατος εἶναί «πιστὸς τηρητὴς τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν Ὁρθόδοξων πατρικῶν παραδόσεων».

Διὰ τὸ ὅμως ἀνέχεται τόσας θλιβεράς καὶ αἰτιατονικὰς ἐκτροπὰς ἀπὸ τῶν ἀκριβοῦς καὶ γνήσιον Πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, τόσας οἰκτρὰς προδοσίας τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν Ὁρθόδοξων πατρικῶν παραδόσεων; Δὲν ἀρκεῖ κανεὶς νὰ τηρῇ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀλήθειαν; ἀλλ' οφείλει καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν προσβαλλομένην.

Καὶ τώρα ἄς κρίνῃ τὸ κοινόν.

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΙΟΥΔΑΝΗΣ

Εἰς τὸν Κόσμον πλείστοι ὅσοι ποταμοὶ ὑπάρχουν βεβαίως, μεγάλοι καὶ μικροί, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ὀλίγοι ἢ πολλοὶ γνωρίζουν. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ ὁμοῦ εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ γνωρίξῃ ἐκ παραδόσεως καὶ τῆς ἐκ παιδῶν ἡλικίας τὸν περικλυτὸν καὶ πλέον ἔνδοξον καὶ περιώνυμον ποταμὸν Ἰορδάνην, ἐνῶ τὰ σπουδαιότερα καὶ ἱερώτερα τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης ἐτελεσιουργήθησαν μυστήρια. Ὁ ποταμὸς οὗτος σχηματίζεται ἐκ τριῶν μικροτέρων, τοῦ Πανεάδος, τοῦ Δάν καὶ τοῦ Χασβεία. Ἐκβάλλοντα δὲ τὰ μικρὰ ταῦτα ποτάμια εἰς τὴν Σμακαωνίτιδα καλουμένην λίμνην, ἐξέρχονται ἐντεῦθεν ὥς εἰς ποταμὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰορδάνης. Οὗτος εἶναι ὁ κυριώτερος τῆς Παλαιστίνης ποταμὸς διασχίζων αὐτὴν ἀπὸ Βορρᾶν πρὸς Νότον. Δύο δὲ ὥρας μακρὰν ἀπὸ τῆς ἐνώσεώς των σχηματίζουσι τὴν ἱστορικὴν ὡσαύτως λίμνην ἢ θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος. Ἀπὸ αὐτὴν μετὰ τινων ἄλλων ἐκχύνεται εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν.

Τὸ μῆκος τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν πηγῶν του ἕως τῆς ἐκβολῆς εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν εἶναι περὶπου 220 χιλιόμετρα. Ἡ δὲ ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ ἀπόστασις 46 χιλιόμετρα. Τὸ ἱστορικώτερον ὁμοῦ σημεῖον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἔναντι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, κατ' ὅτι ἐκεῖθεν διήλθον οἱ Ἰσραηλίται ὅταν ἐπορεύοντο διὰ νὰ κατακτήσουν τὴν μέλι καὶ γάλα ρέουσιν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Διό, καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐκλήθη Βηθαβαρά, τοῦτέστιν, Οἶκος Διαβάσεως. Περὶ πάντες δὲ ἀνήγειρον τὴν ἐκ 12 λίθων ἀναμνηστικὴν στήλην. Ἐντεῦθεν ὁ Προφήτης Ἠλίας ἀνηγόρευεν ὑπὸ τοῦ πυλίνου ἄρματος εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀναλαμβανόμενος ἔρριπεν ἐπὶ τὸν Ἐλισσαῖον τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπάταξε δι' αὐτῆς τὰ ὕδατα καὶ διηρέθησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ διήλθε διὰ ξηρᾶς.

Ἀλλὰ καὶ Νεεμὰν ὁ Σύρος, ὅταν μετέβη εἰς τὸν Προφήτην Ἐλισσαῖον, διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὴν συνέχουσιν αὐτὸν λέπρα, ἔλαβεν ἐντολήν, διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Προφήτου, νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ἰορδάνην, νὰ λουσθῇ διὰ νὰ καθαρισθῇ. «Πορευθεῖς, λούσαι ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἐπτάκις, καὶ ἐπιστρέψει ἡ σὰρξ σου ἐπὶ σοί, καὶ καθαρισθήσῃ». Καὶ κατέβη Νεεμὰν καὶ ἐβαπτίσαστο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἐπτάκις, κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπέστρεψεν ἡ σὰρξ αὐτοῦ ἐπ' αὐτὸν ὥς

παιδαρίου μικροῦ καὶ ἐκαθαρίσθη.» Ἐνταῦθα ἠκούετο καὶ ἡ σθεναρὰ φωνὴ τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, «Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτοῦ ἐβάπτιζε τοὺς προσερχομένους αὐτῷ καὶ ἐξομολογουμένους τὰς ἁμαρτίας των. Ἐνταῦθα τέλος ἔλαβε χώραν τὸ μέγιστον καὶ κόσμοσωτήριο γεγονός τὸ ἀποπλύναν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ Προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, τὸ Ἅγιον δηλονότι τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Βάπτισμα, δι' οὗ ἐν τοῖς ὕδασι αὐτοῦ συνετρίβησαν μὲν αἱ κεφαλαὶ τῶν ἁμαρτωρίων, ἡμεῖς δὲ ἀνεκαινίσθημεν καὶ τὸν νέον ἐνεδυσάμεθα ἄνθρωπον.

Ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τοῦ ἱερωτάτου σημείου τοῦ οὐχθης, ἀπὸ τῶν πρώτων ἐν χριστιανικῶν χρόνων ἀνγγέροθσαν πολλοὶ ναοὶ μεγαλοπρεπεῖς, οἵτινες κατεστράφησαν σὺν τῷ χρόνῳ, εἴτε ἐκ τῆς παρόδου τῶν αἰώνων, εἴτε ἐκ τῶν ἀρπαγῶν καὶ δηλώσεων ὑπὸ τῶν ληστῶν καὶ ἐπιδρομῶν. Τὸ δὲ πρῶτον ἐκ τῶν Πατριαρχείων τῶν Ἱεροσολύμων, παρὰ τὰς ἀντιξοὺς οικονομικὰς καὶ ἄλλας περιστάσεις, κηδόμενον ἀγρύπτως τῶν ἱερῶν τούτων προσκυνημάτων ἐπελάβετο ἔκκαλαι, πρὸς δόξαν καὶ ἔπαινον αὐτοῦ τε καὶ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων, πολλῶν ἀνακαινίσεων καὶ ἐπιδιορθώσεων φθαρέντων μερῶν ἐν τῇ ἀπέναντι ἐκείνῃ οὐχθῃ, τῇ καλουμένῃ Βηθαβαρᾷ «ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων».

Ἐν τῇ οὐχθῇ ταύτῃ οἱ εὐσεβεῖς προσκυνῶνται λαμβάνουν τὸ ἀναμνηστικὸν βάπτισμα. Κατ' αὐτὸ δὲ Ἀρχιερεῖς, ἡ δὲ κατὰ καιρὸν Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἐπιβαίνων μετὰ καὶ ἄλλων κληρικῶν μεγάλης λέμβου εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ ἀναμινώσκει τὰς καθιερωμένας εὐχὰς, καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ τροπάριον «Ἐν Ἱερδάνῃ βαπτίζομενος Σου Κύριε», πάντες οἱ παρὰ τὴν οὐχθὴν ἀναμένοντες προσκυνῶνται ἐνδεδυμένοι λευκοὺς χιτῶνας, πίπτουσιν εἰς τὰ ἁγιαστικὰ αὐτὰ ὕδατα, εὐλογούμενοι διὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐξέρχονται καὶ ἐνδύονται τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ ἐπανέρχονται εἰς τοὺς οἴκους των, αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν τὸν καταξιώσαντα αὐτοὺς τῆς τοιαύτης χάριτος καὶ εὐλογίας.

ΒΑΣ. Μ. ΣΠΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΕΤΕΛΕΣΘΗΣΑΝ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ

Λόγω τῶν τοπικῶν ἀνησυχῶν τῆς Παλαιστίνης ἐπόμενον ἦτο νὰ προκληθῇ σὺν τῷ ἑλλοῖς καὶ μεγάλῃ ἀνωμαλίᾳ εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν. Ὡς ἐκ τούτου μόλις χθὲς ἐλάβομεν ἀποσταλείσαν περιγραφὴν περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐν Βηθλεὲμ κατὰ τὸ παλαιὸν ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον, τὴν ὁποίαν καὶ παραθέτομεν χάριν τῶν ἀναγινωστῶν μας.

Ἐν Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ
1 Ἰανουαρίου 1956 Π.Ο.Η.

Δόξα τῷ Μεγάλῳ Θεῷ ἡμῶν Ἰ. Ἐωρίσθη καὶ ἐφέτος ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Χριστιανικῆς: Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεὲμ, ἐορτασθεῖσα ὡς ἀκολούθως:

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς καὶ περὶ ὥραν 9 π.μ.,

ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Θρόνου, ἀναπληρῶν τὸν ἀποδημήσαντα Πατριάρχην, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Κλήρου καὶ ὑπὸ τοὺς χαρμοσύνης ἡχοὺς τῶν κωδῶνων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπεβίβασθη μετὰ τῆς Ἱ. Συνοδείας ἀμαξῶν ἱππηλάτων (κατ' ὅρ. καὶ ὁ ἐθιμον) μεταβαίνοντες ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Βηθλεὲμ. Ἐκατέρωθεν δὲ συνώδευσεν καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν στρατιωτικὴ ἰλὴ ἱππικῶν, τιμῆς ἕνεκεν. Μετὰ πᾶροδον δύο ὥρων, τὴν 11ην π.μ., ἡ Συνοδεία ἀφίχθη εἰς Βηθλεὲμ, ὅπου εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Ναοῦ ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως κ. Ἀριέμιος περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ Κλήρου ἐν ἱεραῖς στολαῖς, προὔπηγνεν τὴν Ἱερὰν Συνοδείαν, προσφωνήσας τὸν προεξάρχοντα αὐτῆς καταλλήλως. Κατ' αὐτὴν παρίσταντο ὁ Διοικητὴς τῆς Βηθλεὲμ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, πολλοὶ ἀνώτατοι Κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἑνόπων Δυνάμεων τῆς χώρας. Ἐπὶ κεφαλῇ δὲ αὐτῶν εὐρίσκοντο τρεῖς ἱππεῖς ἐνδεδυμένοι γραφικὰς στολὰς, παριστάνοντες τοὺς τρεῖς Μάγους, καὶ οἱ ὅποιοι συνεκέντρωνον τὰ περίεργα βλέμματα τῶν χιλιάδων προσκυνητῶν.

Μετὰ τὴν προσφώνησιν ψαλλομένου τοῦ τροπαρίου «Ἡ Γέννησις Σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν», ὁλόκληρον τὸ Ἱερατεῖον μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ἀμέσως ἤρχισεν ἡ Ἀκολουθία τῶν Μ. Ὁρών, τοῦ Μ. Ἐσπερινοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου, ἡ ὁποία καὶ ἔλαβε πέρας περὶ τὴν 5ην μ. ὥραν. Ἀκολούθως ἀνῆλθον εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ ἀφοῦ ἐδείκνυσαν καὶ ἀνεπαύθησαν ἐπ' ὀλίγον, τὴν 11ην νυκτερινήν, κατήλθον καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γεννήσεως, ὅπου ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ πανηγυρικὴ λειτουργία τῶν Χριστουγέννων, μὲ ὅλους τοὺς τοῦ τοῦ ἀρχαίου Τοπικοῦ Τοπικοῦ.

Τῆς λειτουργίας προηγῆθη Λιτανεία, καθ' ἣν ψαλλομένου τοῦ «Δεῦτε ἰδόμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός», οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Κληρὸς φέροντες τὰς χρυσοποικίλους αὐτῶν στολὰς, καὶ προπορευόμενοι τῶν ραβδούχων, ἐν πομπῇ μετέβαινον πρὸς τὸ Ἅγιον Σπήλαιον, ἵνα ἰδῶσι «ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός». Ἐκεῖ μετὰ καταλλήλους προσλαλίδας, ἐψάλησαν τὰ ἐγκώμια τῆς Γεννήσεως, τὰ ὁποῖα εἶναι παρεμφερῆ μὲ τὰ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ἐν συνεχείᾳ εἰς τῶν Ἀρχιερέων παρέμειναν εἰς τὸ Ἅγιον Σπήλαιον διὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θ. Λειτουργίας, ὁ δὲ τοποτηρητὴς ἀνῆλθε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Κλήρου εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναόν, πρὸς τέλεσιν τῆς καθιερωμένης Λειτουργίας. Ταύτην παρεκολούθησαν ἐν μεγάλῃ στολῇ τὸ Διπλωματικὸν Σάμα τῆς Ἱορδανικῆς Κυβερνήσεως πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ πλῆθος λαοῦ. Ἡ ἀκολουθία αὕτη ἔλαβε πέρας τὴν 5ην πρωΐνῃν.

Τὴν 11ην π.μ. ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς τοῦ Θρόνου Ἐπίσκοπος Σεβαστείας κ. Ἀθηνάγορας κατελθὼν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ἡγουμενείου, ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων, πρὸς οὓς προσέφερεν ἅνα ἐν εὐμέγεθες πορτοκάλιον, κατὰ παλαιὸν ἔθιμον.

Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τοὺς Διδασκάλους, μαθητὰς καὶ μαθητρίδας τῶν σχολῶν Βηθλεὲμ καὶ περίεχωρῶν, καθὼς καὶ τὰ διάφορα σωματεῖα καὶ τοὺς προσκυνητάς, πρὸς τοὺς ὁποίους δι' εὐλογίαν προσέφεραν ὁμοίως ἅνα ἐν πορτοκάλιον. Καὶ μετὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου Βηθλεὲμ παρατεθὲν ἐπίσημον γεῦμα, ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς καὶ ὁ Κληρὸς ἐπέβησαν τῶν ὀχημάτων καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν τάξιν ἐπανῆλθον εἰς Ἱερουσαλὴμ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας τεχθέντα Υἱὸν Αὐτοῦ καὶ Σωτῆρα Χριστόν.

Μ. Β. ΣΠΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ὑπεύθυνος ἑλ. Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33— Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμυίνης

Θεμιστοκλέους 33

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Λεκτικὸν παντοπώλου καὶ ὑποκρισίας Φαρισαίου

Πολλὴ περιέργεια πράγματα συμβαίνουν τὰ τελευταῖα ἔτη. Οἱ χριστιανοὶ δὲν ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τὸν Χριστόν· σύγχυσις παντοῦ, ἀκαταστασία, διαφθορά. Μεταξὺ τῶν περιέργων συγκαταλέγεται καὶ θλιβερά ἄγνοια τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ, τοῦλάχιστον ὑπὸ τῶν κληρικῶν. Μάλιστα! Θλιβερά καὶ ἀποκαρδιωτικὴ ἄγνοια! Θέλετε ἀποδείξιν; τὴν παραθέτομεν. Εἰς τὴν καθολικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου καὶ εἰς τὸ Γ' αὐτῆς κεφάλαιον (στίχοι 13-18) δίδει ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ Ἀπόστολος τὸ μέτρον καὶ τὸ κριτήριον τῆς γνησίας κατὰ Χριστὸν σοφίας καὶ ἐπιστήμης. Ἡ τοιαύτη λοιπὸν σοφία πρέπει νὰ εἶναι «ἀγνή, εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους». Καὶ αὕτη μόνον ἡ σοφία κατέρχεται «ἀνῶθεν». Αὐτὴν ὅμως τὴν περιεκοπὴν δὲν τὴν ἔχει ἀναγνώσει ὁ χορὸς τῶν σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων τοῦ Πρωθιερέως κ. Εὐγενίου Τόμπρου. Οὗτος εἰς τὸ φυλλάδιον «Γενηθῆτω Φῶς» ἐκτρέπεται εἰς παραφόρους ὕβρεις καὶ χρησιμοποιεῖ διάλεκτον, ὁμιλουμένην συνήθως εἰς τὰ πλέον ἀκάθαρτα παντοπωλεῖα τοῦ τελευταίου χωρίου τῆς Πατρίδος μας. Λυπούμεθα διὰ τὸν ἐκπεσμόν αὐτόν, προσδίδοντα νευρικότητα, πάθος, καὶ ἀδήλους σκοπιμότητας. Ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος χαρακτηρίζει τὴν τοιαύτην διάλεκτον καὶ διαλεκτικὴν ὡς «δαμονιώδη».

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἀθλοῦ λεκτικοῦ, ὁ αἰδεσιμώτατος πρωθιερεὺς ἀποδεικνύεται ὑποκριτὴς καὶ φαρισαῖος. Προκειμένου νὰ στηρίξῃ τὰς ἀπόψεις του ἐπικαλεῖται μαρτυρίας καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀρχιερέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοὺς ὁποίους χαρακτηρεῖ ὡς ἐξῆς: «Ὁ Κράτιστος τῆς Θεολογίας Μύστης» «ἀπέρχοχος ἐπιστήμων». Διὰ τῶν χαρακτηρισμῶν αὐτῶν γνωρίζετε τίνα χαρακτηρίζει; Τὸν γνωστόν εἰς ὅλους διὰ τὰς προτεσταντικὰς δοξασίας του, τὸν θαμνῶνα τῶν ἀντορθόξων συνεδρίων, τὸν ἀξιότιμον κ. Ἀμίλκαν Ἀλιβιζάτοιν! «Ὁ παμφαῆς φάρος», γνωρίζετε τίνα χαρακτηρίζει ὡς «Παμφαῆ Φάρον» τὸν καινοτομοτάτον Ἀρχιερέα Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιον!

Ἐρωτῶμεν ὅμως τὸν Πρωθιερέα κ. Τόμπρον: ἐάν πιστεύῃ εἰς τὸ κύρος καὶ εἰς τὴν αὐθεντίαν τῆς γνώμης τῶν παρ' αὐτοῦ ἐξυμνουμένων ἀνδρῶν, τότε διατί δὲν ἀποδέχεται καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν ὑποστηριζομένην ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου; Διότι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἄνδρες καὶ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου ὡς «οἰκονομίαν» δικαιολογοῦν!

Ἡ εἰς ὅλα τὰ κύρος αὐτῶν εἶναι ἀπόλυτον, καὶ ἐφ' ὅλων ἐπὶ χεῖρον «ἀπλετον τὸ φῶς» οἱ παμφαεῖς φάροι, ἢ ἐφ' ὅσον εἰς ἓν κατεπρόδωσαν τὸ κύρος αὐτὸ καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν τῶν ὁρκὸν τότε πρέπει νὰ παραθεωρῶνται. Διατί λοιπὸν οἱ ὕμνοι καὶ τὰ ἐγκώμια αὐτὰ πρὸς δεδηλωμένους ἐχθροὺς τοῦ ἀκραίφνου πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ συνθέτουν τὸ παλαιοῦ ἡμερολογικὸν μέτωπον πρέπει νὰ συνεχισθῶσι. Διὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ θὰ πρέπει ὀρισμένοι, κατέχοντες μάλιστα ἐπικαίρους θέσεις, νὰ παύσουν νὰ ὁμιλῶσι καὶ νὰ γράφωσιν ὡς ἀγράμματοι παντοπῶλαι ὑπογείου καταστήματος καὶ νὰ ἀποβάλλωσι τὸ ἄθλιον καὶ τετριμμένον ἔνδυμα τῆς φαρισαϊκῆς ὑποκρισίας ἐξυμνοῦντες τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας χάριν τῶν ἐπιδιώξεων τῶν.

ΤΗΣ ἘΥΠΟΓΙΑΣ, ΤΑ ΕΡΓΑ

Ὁ ἐν Πειραιεὶ ἡμέτερος Ἱερός Ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς διὰ τοῦ ἐφημερίου αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Γερμανοῦ Κόξη καὶ τῶν φιλοπτώχων Κυριῶν Βύθ. Κουβελά, Ἀλ. Ρούσου, Ζ. Ζαχαροπούλου, Μ. Ἀφεντάκη καὶ Ἀντ. Κανακίδου, διένειμεν εἰς ἀσθενεῖς καὶ ἀπόρους κατὰ τὰς παρελθούσας ἡμέρας δραχμὰς ὀκτακοσίας. Ἀξίος ὁ μισθὸς αὐτῶν.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἄκρως ἐπείγουσα σύστασις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν πάντων τῶν ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν τῆς ἡμετέρας Ὁρθόδοξου παρατάξεως τῶν Γ.Ο.Χ. ὅτι:

Κυκλοφορεῖ μονόφυλλον ἔντυπον, νόθον τέκνον ἀγνώστου πατρός, κλεψίτυπον, κακοηθέστατον, καὶ φέρον ἐπιγραφήν:

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΟΣ Γ.Ο.Χ.

καὶ παραπλεύρως ΕΠΕΚΡΕΚΛΙΘΣ

Ἐπογράφόμενον δὲ παρὰ προσώπων ἀγνώστων τελείως εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἡμῶν καὶ οὐδαμῶθεν λαβόντων τοιαύτην ἐξουσίαν:

Γ. Κυριακόπουλος, Χρ. Δαρμάσκος, Ἀντ. Γεώργιος, Εὐθ. Καραμάνος οἱ ὑπογράφοντες καὶ συνιστῶντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἵνα ψηφίσουν κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις Βουλευτικὰς ἐκλογὰς ὠρισμένην πολιτικὴν παράταξιν.

Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν πολιτεύεται, ὡς ἐτονίσθη πολλάκις τὸ τοιοῦτον, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐκ τῶν πολιτικῶν μέχρι τοῦδε ἐνδιεφέρθη πραγματικῶς διὰ τὴν ἄρσιν τῶν κατ' ἡμῶν διωκτικῶν μέτρων, διὰ τοῦτο συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὅπως οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ τοιαῦτα κλεψίτυπα δημοσιεύματα ἀνευθύνων παραγόντων, ἀλλ' ἕκαστος εἶναι ἐλεύθερος ἵνα ψηφίσῃ κατὰ συνείδησιν οἷονδ' ἂν ποτε, ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς παρατάξεως, παρέχοντα ὅμως τὰ ἐχέγγυα τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ ζητήματος ἡμῶν καὶ προωθήσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν ὀριστικὴν καὶ δικαίαν λύσιν αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογίωτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Πακῶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Πάν δὲ χερματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογίωτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετρεῦριον Καλοσηνάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Ἐκ τῶν Γραφείων